

головною цінністю постіндустріального суспільства. Це "поле", на якому реалізується інноваційна дія. Інновація здійснюється у процесі взаємодії учасників відносин державності, її результатом є еволюція держави.

Інноваційна концепція відображає механізми відтворення суб'єктності в трансформації соціального устрою, але не є мотиваційним чинником, яким може бути реалізація інноваційного суб'єкта в політичній взаємодії. З огляду на це концепція передбачає самоусвідомлення інноваційного суб'єкта.

Мотивація пов'язана із суб'єктивним "привласненням" інноваційного процесу, тобто концепція і мотивація – це різні плани інтерпретації реальності, при цьому концепція орієнтується на мотивацію, а не навпаки. А мотивація орієнтована на реалізацію ролі суб'єкта. Тому спосіб життя постіндустріального суспільства не є мотивом діяльності інноваційного суб'єкта, а тільки самою рольовою грою. Це розуміння важливе для формування рольової рефлексії інноваційного суб'єкта, розуміння того, що спосіб життя зумовлений суб'єктивною самореалізацією, а не є метою цієї реалізації.

Правильна постановка пріоритетів дає змогу уникнути багатьох проблем, супутніх реформам. Якщо розглядати образи майбутнього як ідеї і робочі гіпотези, а не стратегічні цілі, тип "створення структури метаіндустрії як соціокультурну мережу для експортних і наукоємних галузей" [5], то корисним інноваційним моментом стане чинник самосприйняття в масштабах глобального обороту економіки й технології. Але планування таких цілей, зокрема в аспекті надання державної підтримки галузей, поставить інноваційний розвиток у ранг вирішення завдань соціального функціонування і виживання. Важлива не підтримка, а реальна суб'єктність учасників інноваційного процесу.

Інноваційна економіка розвивається за іншими законами, ніж виробництво, що реструктуризується. Інформатизація, впровадження нових технологій, наукова організація, ринкові моделі й інші символи прогресу не замінюють і не зумовлюють інновацію соціальної формації. Економіка знань як образ постіндустріального суспільства, на наш погляд, є поверховим сприйняттям сутності постіндустріального процесу.

Надії на неминучість прогресу є антимотиваційним чинником, оскільки проста констатація позитивної тенденції суперечить принципу суб'єктності соціального розвитку. Безпосередня участь дослідників, проєктантів і управлінців в інноваційних діях є принципово важливим концептуальним чинником.

IV. Висновки

Отже, суб'єктами реформи повинні бути всі учасники інноваційного процесу, оскільки саме в їх власній рольовій інновації реалізується реформа. Від параметрів позиціонування учасників залежить і розстановка інноваційних пріоритетів. Тому ті, хто позиціонує себе як економіста або технолога, а не мотивованого суб'єкта, заздалегідь виключають себе з інноваційного процесу і не можуть виступати його авторами. Інноваційна політика – це якісна трансформація суб'єкта влади, а не досягнення зовнішніх орієнтирів і цілей суспільного розвитку [5].

Література

1. Белл Д. Грядущее постиндустриальное общество. Опыт социального прогнозирования : пер. с англ. / Д. Белл. – [2-е изд., испр. и доп.]. – М. : Academia, 2004. – 788 с.
2. Бойко И.В. Технологическая политика: Имитационный сценарий (опыт восточноазиатских стран) / И.В. Бойко // Инновации. – 2004. – № 2. – С. 83–88.
3. Иноземцев В.Л. Современное постиндустриальное общество: природа, противоречия, перспективы / В.Л. Иноземцев. – М. : Логос, 2000. – 304 с.
4. Новицкий В. Сущность и содержание организационно-экономического механизма управления интеллектуальным капиталом предприятия / В. Новицкий // Экономика Украины. – 2007. – № 2. – С. 44–52.
5. Онікієнко В.В. Інноваційна парадигма соціально-економічного розвитку України / В.В. Онікієнко, Л.М. Ємельяненко, І.В. Терон ; [за ред. В.В. Онікієнка]. – К. : РВПС НАН України, 2006. – 480 с.
6. Сурмін Ю.П. Проблема синтезу методологій розвитку України / Ю.П. Сурмін // Державне управління: теорія та практика. – 2005. – № 1 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.nbuv.gov.ua>.
7. Тоффлер Э. Третья волна / Э. Тоффлер. – М. : АСТ, 2002.

УДК 338.486.1.025

МІСЦЕ ТУРИСТИЧНОЇ ІНДУСТРІЇ УКРАЇНИ У СВІТІ

Гостєва Н.П.

аспірант Класичного приватного університету

Annotation

The tourism during the history of it is existing convincingly gets the reputation of sphere, which develops dynamically in the structure of service branches and takes the more valuable place in the world economy due to the results of rapidity capital's calculations, quantity of the e [port services, as a source of demand for national budgets. The develop of tourists industry in Ukraine is priority direction in national economy and culture, the important factor of increasing the international prestige of the country.

Анотація

Туризм упродовж усієї історії свого економічного існування має репутацію специфічної сфери, яка динамічно розвивається у складі галузей обслуговування і посідає все більш помітне місце у світовій економіці за показником швидкості обігу капіталу, кількості зайнятих, обсягом експорту послуг, є джерелом доходів для національних бюджетів. Розвиток туристичної сфери України є пріоритетним напрямом національної економіки і культури, важливим фактором підвищення міжнародного престижу країни.

Розглянуто перспективи розвитку туристичної індустрії в Україні та її місце у світі.

Ключові слова

Туризм, туристична індустрія, природно-рекреаційний потенціал, нормативно-правова регуляція, внутрішній туристичний процес.

I. Вступ

У галузі туризму основною проблемою на сьогодні є неефективне та нераціональне використання відповідних ресурсів, сучасний рівень розвитку туристичної індустрії не відповідає наявному потенціалу. Ситуація, що склалася в туристичній сфері останнім часом, вимагає активного пошуку шляхом подолання кризових явищ та інтенсифікації виробництва туристичного продукту із забезпеченням необхідної його якості.

Вітчизняна туристична галузь має всі передумови для інтенсивного розвитку внутрішнього та іноземного туризму: особливості географічного розташування та рельєфу, сприятливий клімат, багатство природного, історико-культурного й туристично-рекреаційного потенціалів. На фоні світового туризму, який розвивається фантастично швидкими темпами, Україна виглядає досить скромно. На сьогодні українські громадяни є своєрідними інвесторами зарубіжних країн, що є одним з найбільш цікавих питань усієї туристичної галузі. Безумовно, що причини такого становища полягають у складній соціально-економічній ситуації в державі, у невідрегульованості механізмів стимулювання туристичної індустрії, відсутності ефективної стратегії розвитку цієї галузі як на національному, так і регіональному рівнях.

II. Постановка завдання

Мета статті – обґрунтувати думку, що розвиток рекреаційно-туристичного комплексу України є пріоритетним напрямом національної економіки і культури, важливим фактором підвищення міжнародного престижу країни, джерелом соціально-економічного розвитку регіонів, важливою умовою збереження історико-культурної спадщини.

III. Результати

Характерною рисою кінця ХХ ст. став бурхливий розвиток туризму – найбільш демократичної й інтернаціональної сфери суспільної діяльності. Потужний імпульс до цього було дано на I Всесвітній конференції “Туризм як впливова сила збереження миру” (1988 р., Ванкувер), де вперше пролунав заклик до поширення та пропаганди туризму як гаранта миру й безпеки, який впливає на громадян різних країн, їх економіку, культурну спадщину, традиції, релігію та ремесла.

Туризм є однією з найприбутковіших галузей світової економіки і за економічною віддачею вийшов на її провідні позиції: на нього припадає близько 10% виробленого у світі валового продукту та 30% світової торгівлі послугами. Також у ньому акумульовано приблизно 7% світових капіталовкладень. Кількість міжнародних туристичних мандрівок постійно зростає. За даними Всесвітньої туристичної організації, щорічно подорожує понад 800 млн осіб. Примітним є те, що більше ніж у 40 країнах світу туризм є основним джерелом надходжень національного бюджету, а в 70 – однією з трьох статей [6].

Процес прискореного розвитку туризму є результатом науково-технічного прогресу, підвищення пізнавальних, оздоровчих потреб людей і необхідності в міжнародних ділових контактах. Наявність багатого історико-культурного і природно-рекреаційного потенціалу дала змогу багатьом країнам, окремим з яких навіть не належить до високорозвинутих, завоювати серйозні позиції на світовому туристичному ринку.

На фоні бурхливого розвитку світового туризму закономірно постає питання про роль України на світовому ринку туристичних послуг.

Матеріальною основою туристичного ринку в Україні та вагомою структурною складовою її економіки є рекреаційно-туристичний комплекс, для розвитку якого існують необхідні природні умови, історико-культурні, матеріальні та трудові ресурси.

Територія України має унікальні передумови для формування на ринкових засадах рекреаційно-туристичного комплексу. Це, насамперед, комплекс фізико-географічних, гідрологічних, структурно-геологічних та інших параметрів, що й зумовило існування значної кількості багатьох видів природних

ресурсів. Наявність кількох природно-кліматичних зон і розташування в межах водозаборів двох морів – Чорного та Азовського – сприяло формуванню різноманіття ґрунтово-рослинного покриву та гідрографічної мережі.

Наявні природно-рекреаційні ресурси ще не гарантують безумовний успіх створення ринку туристичної діяльності. У кінцевому підсумку, визначальним фактором є рівень соціально-економічного розвитку в цілому та туристичної інфраструктури й належно сформованого економіко-правового механізму в країні зокрема.

Рекреаційно-туристичний комплекс України може розглядатися у двох аспектах: з одного боку, як міжгалузевий комплекс у складі сфери послуг, де виникають і розвиваються економічні відносини з виробництва, обміну та споживання рекреаційно-туристичного продукту; а з іншого – як складова соціальної інфраструктури територій різного рівня, що являє собою комплексну систему (мережу) підприємств і закладів з виробництва, просування та реалізації рекреаційно-туристичних послуг.

Рекреаційно-туристичний комплекс має ознаки самостійного об'єкта, такі як: спеціалізована матеріально-технічна база; специфічні природно-антропогенні ресурси; унікальність продукування послуг і власна технологія обслуговування; формування принципово нової схеми міжгалузевого і територіального управління; суспільна значущість, у тому числі економічна, соціальна, екологічна та політична. Практично туризм є відправною точкою формування міжгалузевого рекреаційно-туристичного комплексу, складовими якого є підприємства, заклади та організації різних сфер економіки.

Рекреаційно-туристичний комплекс реалізує свої можливості на третину. Це зумовлено рядом причин, серед яких: невирішеність питань з приватизації землі та захисту приватного капіталу; недостатня державна підтримка суб'єктів державного підприємництва; відсутність системи регулювання зовнішньоекономічної діяльності у сфері послуг; недостатнє кадрове забезпечення сфери туризму.

На жаль, сьогоднішній рівень розвитку туристичної індустрії не відповідає наявному потенціалу. Це є визначальним питанням, яке має диференційовану структуру, включає ряд інших, більш конкретних, серед яких можна виділити відсутність розвинутої інфраструктури, якісної реклами та глибокої інформації про готелі, санаторії, тури по країні та послуги, які надаються, на світовому рівні, низьку якість обслуговування, значний податковий тягар тощо.

Проблеми, які можна спостерігати сьогодні в галузі туризму України, є “спадком”, який залишився нашій державі після розпаду СРСР. Тому ці явища є досить глибо-

ними, а їх розв'язання потребує комплексного та продуманого підходу. Саме цим на державному рівні займаються спеціально створені урядові та неурядові організації.

Недостатній рівень розвинутої безпосередньо мережі та об'єктів туристичної інфраструктури, їх невідповідність світовим стандартам. Слід пам'ятати, що виробнича база галузі формувалася в основному за радянських часів з орієнтацією переважно на невибагливого туриста, тому серед об'єктів інфраструктури переважають великі (порівняно з аналогічними зарубіжними) комплекси, із значною концентрацією місць та низьким рівнем комфортності.

Відсутня скоординована висококваліфікована та грамотна система дій з виведення туристичного продукту України на світовий ринок, яка давала б відчутні результати. Проблеми виникають насамперед з рекламою вітчизняних курортів.

В Україні практично не застосовуються туристичні технології, які в розвинутих країнах стали звичними: електронні інформаційні довідники про готелі, транспортні маршрути і туристичні фірми з переліком і вартістю послуг, які вони надають; у світі практично всі довідники з туризму існують в електронному вигляді, а більшість – у інтернет-форматах, що дає їх користувачам можливість бронювати місця в готелях і замовляти транспортні послуги в режимі реального часу – “он-лайн”. Останнім часом у галузі інформаційних технологій України спостерігається значне похвалення. Тому слід також активно використовувати цю можливість для наближення до виходу на світовий рівень обслуговування клієнтів.

Низький рівень обслуговування зумовлений загальною кваліфікацією працівників галузі. На сьогодні в Україні в галузі туризму практично відсутня відповідна система для підготовки і перепідготовки кадрів, а також чіткі та адекватні світовим стандартам кваліфікаційні вимоги.

У нашій державі також поступово виникають відповідні навчальні заклади, але вони роблять лише перші кроки в цьому напрямі, не маючи відповідного досвіду.

Відставання масштабів (навіть порівняно із середніми показниками по СНД) нормативно-правового та організаційного забезпечення туристичної діяльності значною мірою пояснюється перманентною адміністративною реформою в Україні.

Головними зовнішніми факторами, які стримують розвиток туризму в Україні, є зумовлена млявістю та несподіваністю економічних реформ несприятливість існуючих умов для підприємництва взагалі та туристичного зокрема, недосконалість і навіть певна агресивність нормативно-правового поля (у тому числі – правил і умов перетинання кордонів іноземцями) і, як наслідок, відсутність

необхідних інвестицій для розвитку туризму – як внутрішніх (через тривалу економічну кризу), так і іноземних (через несприятливий інвестиційний клімат). Як уже зазначалося, саме ці зовнішні та внутрішні фактори можуть бути базою, на основі якої розроблятимуться пропозиції щодо виходу галузі з кризового становища, допоможуть визначити подальші напрями її розвитку.

В українського туризму є лише два шляхи, тобто два сценарії подальшого перебігу подій. Саме зараз відбувається той вирішальний момент, від якого залежить майбутнє українського туризму, коли з'ясується, чи стане туризм однією з головних статей доходу в бюджеті, як це відбувається у більшості цивілізованих країн світу, чи залишиться на тому самому рівні, на якому він існував до сьогодні. Все це визначається тими орієнтирами, що будуть покладені в основу політики розвитку туризму, залежно від того, на кого буде спрямований ринок туристичних послуг. Таким чином, стоїть альтернатива: робити акцент на іноземного споживача чи реанімувати внутрішній туристичний процес.

Якщо орієнтуватися насамперед на іноземного споживача, то це потребуватиме серйозного перегляду всієї суті самого поняття туристичної послуги як такої. Не треба тішити себе ілюзіями, що за наявності сучасного рівня комфорту на кількох туристичних об'єктах у державі можна істотно змінити ситуацію. Адже іноземний турист їде в Україну насамперед за враженнями і готовий платити за них державі, а не ізольованому від неї туристичному об'єкту. Під великий сумнів можна поставити надії на істотне пожвавлення процесу припливу іноземних інвестицій на туристичний ринок України.

Отже, слід обрати, як довести рівень туристичного комфорту до міжнародних стандартів: форсованими темпами чи поступово налагоджувати сервіс і реанімувати внутрішній туристичний процес. Зрозуміло, що така постановка питання є досить умовною, але на рівні концептуального обґрунтування програм на найближчу перспективу перевагу слід віддати другому варіанту. Звичайно, це не означає, що при цьому треба ігнорувати вигоди від міжнародного туризму. Йдеться, насамперед про те, щоб розвинути за рахунок власних споживачів, і тоді вже, маючи відповідну базу, прагнути максимізувати свої досягнення на світовому рівні.

Але навіть обираючи другий шлях розвитку (орієнтація на розвиток внутрішнього туристичного процесу), перед нами постає вибір, у якому саме напрями працювати: в'їзний (регіональний) чи виїзний туризм розвивати. Так, організація поїздок за межі України – справа досить прибуткова, і на ній заробляють гроші безліч організацій, зокрема й туристичні агенції. Але не слід забува-

ти, що в більшості випадків це так звані "шоп-тури", які спричинені нестабільною економічною ситуацією в країні і тому не можуть залишатися пріоритетними надовго. Крім того, вони не є безпосередньою функцією туристичних фірм, а лише дають їм можливість отримати певний прибуток. Водночас у більшості держав закордонний туризм посідає якраз останнє місце. Тому більш доцільним, мабуть, є розвиток саме в'їзного туризму, адже він дає додаткові робочі місця та валютні надходження.

Структура українського туризму, яка існує вже протягом багатьох років, потребує якщо не докорінної зміни, то хоча б відповідної адаптації до сучасного становища як у країні, так і у світі. На сьогодні вона є досить своєрідною. Так, майже половина (близько 43%) належить відпочинку на курортах та в інших рекреаційних зонах. Цю особливість легко пояснити історичними обставинами, коли туризм саме всередині країни розвивався великими кроками. Звичайно, ніхто не стверджує, що це може стати негативною рисою нового українського туризму, але слід приділяти більшу увагу й іншим видам туризму. Так, частка сільського, мисливського та інших спеціалізованих видів туризму становить лише 9%.

Державне регулювання туристичної сфери має на меті таку організацію туристичної діяльності, яка сприяла б: зростанню національного прибутку за рахунок туризму і розвитку національної індустрії туризму; розширенню сфери туристичної діяльності для урізноманітнення турпродукту, у тому числі шляхом залучення нових ресурсів і територій при одночасній спрямованості на стійкий розвиток національного туризму; задоволенню потреб населення в послугах туризму в необхідній кількості, обсязі та якості тощо. Інакше кажучи, мета державної туристичної політики полягає в поєднанні державних та бізнесових інтересів щодо задоволення туристичних потреб населення і спрямована на розвиток ринку туристичних послуг. Діяльність суб'єктів ринку регулюється дією Закону України "Про туризм", законодавчих та нормативно-правових актів, які регламентують порядок реєстрації суб'єктів туристичного ринку, проведення сертифікації їх послуг, визначають систему податків, характер зовнішньоекономічної діяльності тощо.

Аналізуючи нормативно-правову регуляцію стану галузі туризму в Україні, слід відзначити, що вона активізувалася лише протягом декількох останніх років. Законодавство України про туризм включає Конституцію України, Закон України "Про туризм" (1995 р.), інші законодавчі акти України, що видаються відповідно до них, міжнародні договори й угоди, у яких бере участь Україна.

При прийнятті Закону України "Про туризм" його метою визначалося створення правової бази для становлення туризму як високорентабельної галузі економіки та важливого засобу культурного розвитку громадян, забезпечення зайнятості населення, збільшення валютних надходжень, захист законних прав та інтересів туристів і суб'єктів туристичної діяльності, визначення їх обов'язків і відповідальності.

Відповідно до ст. 6 Закону України "Про туризм", держава проголошує туризм одним із пріоритетних напрямів розвитку економіки та культури і створює умови для туристичної діяльності.

Заходи державної політики в галузі туризму передбачають:

- визначення та реалізацію основних напрямів державної політики в галузі туризму, пріоритетних напрямів розвитку туризму;
- встановлення порядку класифікації та оцінювання туристичних ресурсів України, їх використання та охорони;
- спрямування бюджетних коштів на розробку і реалізацію програм розвитку туризму;
- нормативне регулювання відносин у галузі туризму (туристичного, готельного, екскурсійного та інших видів обслуговування громадян), ліцензування в галузі туризму, стандартизації та сертифікації туристичних послуг;
- визначення кваліфікаційних вимог до посад фахівців туристичного супроводу;
- видача дозволів на право здійснення туристичного супроводу, встановлення системи статистичного обліку і звітності в галузі туризму та курортно-рекреаційного комплексу;
- організацію і здійснення державного контролю за дотриманням законодавства в галузі туризму;
- визначення пріоритетних напрямів і координації наукових досліджень та підготовки кадрів у галузі туризму, участь у розробці та реалізації міжнародних програм з розвитку туризму.

Державне регулювання в галузі туризму здійснюється іншими способами, визначеними законом.

Державна програма розвитку туризму в Україні до 2010 р. спрямована на вирішення таких існуючих в Україні проблем, як відсутність пропаганди рекреаційних можливостей країни на державному рівні та ефективної моделі інвестиційної політики в цій галузі, високі ціни на готельні послуги при їх низькій якості, надмірний податковий тиск на туристичні підприємства, складні, порівняно із всесвітньо визнаною міжнародною практикою, візові та митні процедури тощо [4]. Всі плани, програми та проекти щодо розви-

тку туристичної індустрії повинні бути максимально зорієнтовані не тільки на створення належних умов для туристів, а й на забезпечення високого комфорту проживання корінних жителів регіону. Інакше кажучи, розвиток туристичної галузі треба розглядати як фактор стабілізації місцевих ринків праці та розширення зайнятості населення.

Згідно з наказом Президента України, розроблено проект Державної програми розвитку Криму як цілорічного загальнодержавного і міжнародного курортно-рекреаційного та туристичного центру [2].

Туризм як вид економічної діяльності та важливий соціальний інститут має чітку орієнтацію на використання природних ресурсів і культурної спадщини. Тому важливим його напрямом є ефективне й раціональне використання природних ресурсів та об'єктів культурної спадщини з одночасним їх збереженням і відновленням, профілактика та мінімізація негативного впливу туристичної діяльності на навколишнє природне середовище. Крім того, необхідно здійснити заходи щодо визначення рекреаційного потенціалу всіх регіонів країни та визначення особливостей рекреаційних регіонів з метою створення колоритного національного туристичного продукту.

Одним із найважливіших напрямів державної політики в туристичній галузі є підвищення ефективності інформаційно-комунікаційної інфраструктури, створення позитивного образу України як туристичної держави й активізація просування національного туристичного продукту як на внутрішньому, так і на міжнародному ринку туристичних послуг завдяки організаційній та фінансовій підтримці підприємств туристичної галузі з боку центральних і місцевих органів виконавчої влади.

Становлення та розвиток інноваційної діяльності та наукове забезпечення туризму сприятиме створенню нових оригінальних туристичних продуктів, комплексному використанню та збереженню навколишнього природного середовища та культурної спадщини, патріотичному вихованню, пропаганді здорового способу життя, зміцненню міжнародного авторитету України як туристичної держави.

Україна об'єктивно має потужний туристичний потенціал, який, на жаль, використовується не дуже ефективно. Так, вагомою складовою туристичного потенціалу країни є історико-культурні пам'ятки. Найбільше туристів приваблюють розкопки античних міст Північного Причорномор'я (Тира, Ольвія, Херсонес, Пантікапей); пам'ятки Київської Русі IX–XII ст. у Києві, Чернігові, Каневі, Овручі, Володимирі-Волинському; пам'ятки оборонної архітектури (фортеці в Луцьку, Меджибожі, Кам'янці-Подільському, Хотині,

Білгороді-Дністровському, Ужгороді та Мукачевому); палацеві комплекси в Криму, на Львівщині та Чернігівщині; пам'ятки культурної архітектури в Києві, Львові, на Івано-Франківщині, у Почаєві, Мукачевому і Чернівцях, а також дерев'яної культурної та цивільної архітектури в Карпатах.

Природний потенціал України включає узбережжя Чорного та Азовського морів, рельєф, водні (понад 70 тис. річок, більше ніж 3 тис. природних озер і 22 тис. штучних водоймищ), лісові, рослинні й тваринні ресурси. На їх основі створено 5 національних природних парків, 15 державних заповідників, заказники, дендропарки, пам'ятки садово-паркового мистецтва, які належать до природоохоронних територій. Родовища лікувальних грязей, а також мінеральних і радонових вод входять до рекреаційного потенціалу нашої країни, який має не тільки внутрішнє, а й міжнародне значення. Крім того, Україна розташована на перехресті шляхів між Європою та Азією: важливі залізничні та автомобільні магістралі, порти Чорного й Азовського морів, а також Дунаю, авіамережа здатні забезпечити її інтенсивні багатосторонні зв'язки з багатьма країнами.

Великі ідеї покладаються на реалізацію глобальної програми створення в Україні транспортних коридорів. Вони можуть дати не тільки тисячі й тисячі нових робочих місць на строк будівництва, а й створити певний поштовх до появи багатьох малих і середніх підприємств інфраструктури подальшого обслуговування транспортних коридорів.

Згадувалося вже і про зелений туризм, всі передумови до розвитку якого в нашій державі наявні. Адже саме Україна з давніх часів славилася красою та мальовничістю своїх пейзажів.

IV. Висновки

Проаналізувавши ситуацію в туристичній галузі України, можна виокремити її головні проблеми та спробувати знайти альтернативний шлях виходу з кризи, що включає такі заходи:

1) підвищення ефективної інформаційно-комунікаційної інфраструктури;

2) створення позитивного образу України як туристичної держави;

3) активне просування національного туристичного продукту як на внутрішньому, так і на міжнародному ринку туристичних послуг;

4) створення в Україні транспортних кордонів.

Розвиток інноваційної діяльності сприятиме створенню нових оригінальних туристичних продуктів, комплексному використанню та збереженню навколишнього природного середовища та культурної спадщини.

Туристична галузь, хоч і дуже повільними кроками, починає збільшувати свої показники. Але не можна зупинятися на досягнутому. Саме від того, яким шляхом піде зараз розвиток галузі, залежить все її майбутнє і стан економіки, а отже, і життя України в цілому.

Література

1. Закон України про внесення змін до Закону України "Про туризм" від 18 листопада 2003 р. № 1282-IV // Офіційний вісник України. – 2003. – № 50.
2. Постанова Кабінету Міністрів України "Державна програма розвитку туризму на 2002–2010 рр." від 29.04.2002 р. № 583.
3. Белинский А. Прием – дело тонкое / А. Белинский // Зеркало недели. – № 6. – 15 февраля. – С. 23.
4. Декларація щодо регіоналізму в Європі Асамблеї Європейських регіонів від 04.12.1996 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.aer.org/fileadmin/useupload/PressComm/Publications/DeclarationRegionalism/DR_UKRAINE.pdf.
5. Європейська хартія про місцеве самоврядування // Медиополис. – 1996. – № 1–2. – С. 56–59.
6. Всесвітня туристична організація [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.world-tourism.org>.
7. Рейтинг привабливості країн для туристів [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.aratta-ukraine.com/news_ua.php?id=2304.

УДК 331.108

КАДРОВИЙ ПОТЕНЦІАЛ РЕГІОНАЛЬНОГО РОЗВИТКУ ТЕРИТОРІЇ

Думенко О.

аспірант Харківського регіонального інституту державного управління НАДУ при Президентіві України

Annotation

This article deals with some practical issues of application of mechanisms for staffing of social-economic development strategy of the city. Programmes and projects for attraction of

personnel potential to strategy realization are analyzed. A number of issues concerning further scientific researches are defined.